

Bir *veda yazısı* yazmak istiyordum. *Blogculuk* serüveni kapanmıştır, bundan sonra *daha kalın* yazılarla yaşamak istiyorum demek istiyordum ama sanırım *kendimi bırakacak bir boşluk* olarak yazı devam ediyor hayatımda.

Blogu kapatmak değil, gerçekte derdim Google+ hesabımı blog olarak kullanmak ve burayı da daha uzun soluklu meseleleri ifadeye ayırmak.

Aceleyle gerek yok.

Bu yazılar gerek takip kolaylığı, gerekse servislerin yedeklenmesi açısından birden fazla yerde yayınlanıyor zaten, buna G+’ı da eklemek zor olmaz, adamlar hele bir herkese açsın.

Velakin, bu *kapatma/kapanma* ihtiyacı tebdil-i mekan merakından fazlasını içeriyor. Yazı formumdan sıkılmaya başladığımı farkediyorum. Geçenlerde herhalde ondokuzuncu defa yeni bir romana başladım, iki-üç bin kelime de yazmışımdır ama *tıss*. Bana göre değil.

Bir kere daha farkettim.

Ancak farkettiğim bir başka şey de *klasik* anlamda roman yazmaya çalıştığım ve bunun gıcırtilarını ve sürtünmesini hissettiğim oldu. Okuru düşünerek yazıyorum. Onun için çabuk sıkılıyorum. Derdini ince ince anlatan, kurgu, mantık, akış arasında denge kurmaya çalışan yazılar. Ruhun değil, beynin yazdığı cinsten.

Bundan sıkılıyor olmam doğal çünkü ben böyle yazıları okumaktan da sıkılıyorum. Kendi yazdığı yazıyı okuduğunda sıkılacağını bilen insanın yazmaya devam etmeyişi normal. Günde bin kelime kadar okura bir takım olayların içinden bir takım heyecanlar sunmaya çalışmak. Boş hayatların bön tavırlarına eğlence ve anlam yüklemek. *Yüklermiş gibi yapmak*.

Roman yazacaksanız, mesela, okuru ilk dörtte birlik kısımda önemli bir sorunla karşı karşıya bırakmak gerekir ki sonradan konu şişmesin. Bu dörtte birlik kısımda eğer kahramanın sadece arabası çalındıysa veya *sadece* işten atıldıysa, sonraki dörtte üçte kıvranırsınız, en azından karısının da kaçırılması veya kızının evi terk etmesi falan lazımdır. Romanı sayfalar boyunca sürükleyecek, *kaidesi* olacak bir olay...

Buna uymaya çalışmak beni kaşındırıyor. Hayalgücümün önemli olay bulamıyor olması değil ama roman formunun bunu zorlaması tuhaf. İçinde hiç olay geçmeyen hikayelerden bahsetmiyorum, sayfalarca tasvirle doldurulmuş romanlardan da bahsetmiyorum ama dünyayı olduğu gibi, sıradanlığın içindeki lezzeti ve günlük olayların *filmlerdeki* kadar ilginçleştirilebildiği bir form arıyorum.

Bunu düşünüyorum, diyelim.

Uzun örgüye sahip yazılar hemen hemen imkansız kılıyor. Günlük hayat uzun örgülerin hayatı değil, kimse bir romandaki gibi yaşamıyor hayatını, öyle algılamıyor. Hepimizin etrafımıza dair gözlemleri kopuk kopuk, başından sonuna herkesi tanımıyor, bütün hikayeleri bilmiyor, bütün sözleri duymuyoruz.

Klasik tarzıyla romanda eksik olan *fanilik*. Görüşte, bilişte, duyuşta, oluşta fanilik. Sınırları çizirken çok ileri gidiyor yazarlar. Tutarlı olmak adına çok yazıyor, çok düşünüyor ve tutarlı olmak adına günlük hayatın tüm ilginçliğini, *bakışın getirdiği* ilginçliği yok ediyor.

Aradığımı bulabilir miyim bilmiyorum ama bundan sonraki denemelerimde artık roman yazmaya çalışmayacağım. Okur da ne düşünürse düşünsün.